

Jezus vergelijkt het Rijk der hemelen met een kostbare schat en kostbare parel.

De vinders hebben er alles voor over om die grote rijkdom binnen te halen.

Ze wordt je niet zomaar in de schoot geworpen: je zult ze moeten vinden in je eigen leven, bij de mensen met wie je woont en werkt.

Die schat is te vinden in alles wat je meemaakt aan goede en kwade dingen in je leven.

Het Rijk der hemelen heeft alles te maken met de keuzes die je maakt.

Het heeft veel weg van een ontdekkingsstocht, van een onophoudelijk zoeken naar geluk.

Eerst zal je moeten weten wat écht belangrijk is. Het gaat dan waarschijnlijk niet meerom bezit, om geld en goed.

Om te ontdekken wat het wel is, zullen we te rade moeten gaan bij het leven en het werk van Jezus zelf.

En dan mogen we in het symbool van de parel iets zien van liefde en gerechtigheid, van geloven in Gods niet-aflatende goedheid.

Het moet dan wel te maken hebben met leven in overvloed voor jezelf én voor alle mensen op deze aarde.

Is het Rijk der hemelen misschien niet hetzelfde als een paradijs op aarde? Een paradijs van harmonieus leven voor alle mensen van goede wil?

Het Rijk der hemelen is een ideaal, een toekomstvisie om nog waar te maken. We mogen ernaar blijven zoeken, eraan blijven werken, omdat het het kostbaarste van ons leven is.

Wim Holterman osfs

Slottekst: uit 'Bleri Lleshi; Liefde in tijden van angst, Uitgeverij Epo 2016, p. 101-101)

'De collectieve angst van de samenleving voor de liefde moet worden gecontesteerd als we aanspraak willen maken op een liefdesethiek die ons kan inspireren en die ons de moed geeft om het nodige te veranderen', schrijft de feministe Bell Hooks. Volgens haar moeten we niet zozeer met angst bezig zijn, maar gewoon elkaar en onszelf liefhebben. Het is het cadeau dat liefde ons aanbiedt, zegt Hooks. Om dit cadeau te ontvangen moeten we eerst begrijpen dat er geen angst in liefde is. 'Maar we hebben angst en angst ontnemt ons de kans om vertrouwen te hebben in liefde', stelt Hooks.

Er is veel angst in onze samenleving omdat dominante krachten in onze samenleving dit angstklimaat creëren en in stand houden. Om de mensen te onderdrukken. Angst is een drijvende kracht die de bestaande dominante structuren van uitsluiting en onderdrukking handhaaft. Hooks schrijft dat angst ons gevangen houdt. Het is de angst die ons van elkaar scheidt en vervreemdt. Angst aanvaardt het verschil van de andere niet en ziet datgene wat anders is als een bedreiging, zoals het voorbeeld van vluchtelingen en migranten aantoont. Liefde is het alternatief voor angst en is belangrijk in de strijd tegen de structuren van uitsluiting en onderdrukking. Als we kiezen voor liefde dan komen we in beweging tegen angst en vervreemding. De keuze voor liefde is kiezen voor solidariteit want liefde is altijd solidair. 'De keuze om lief te hebben is een keuze om te verbinden, om onszelf in de andere te vinden', besluit Hooks.

Angst

Moed is niet de afwezigheid van angst, maar wel de triomf erover. Moedig is niet degene die geen angst voelt, maar degene die zijn angst overwint.

N. Mandela

VERBONDENHEID

Er was eens een jood die zijn hele leven lang trouw Gods wet had onderhouden. Hij had altijd goed geleefd en gedaan wat God hem vroeg. Maar hij had één wens: namelijk dat God hem tijdens zijn leven de hemel en de hel liet zien. En omdat hij altijd zo goed geleefd had, stond God hem die gunst toe. En God nam hem mee en bracht hem bij een heel grote zaal. "Dit is de hel", zei God. De jood zag een grote zaal met tafels vol brood. Er stonden prachtige bloemen in de zaal en alles was even mooi. Het eten zag er bijzonder lekker uit. Aan de tafels zaten allemaal mensen. Deze mensen hadden allemaal stijve armen zodat ze niets van de heerlijke maaltijd naar binnen konden krijgen. De jood knikte, hij begreep het. Dit was de hel. Toen gingen ze naar de hemel. En weer kwamen ze in een grote zaal met tafels vol brood. Ook daar was alles even prachtig en mooi en alles zag er heerlijk uit, net zoals in de hel. En aan de tafels zaten mensen, net zoals in de hel. En al deze mensen hadden ook stijve armen. De jood begreep er niets van. "Is dit nu de hemel?" vroeg hij aan God. Maar God zei: "Stil maar, wacht even." En toen zag de jood dat de mensen met hun stijve armen bij hun overburen het brood in de mond stopten. Ze konden met hun stijve armen niet bij hun eigen mond komen, maar wel bij die van hun overburen. Dat was de hemel. De jood knikte. Hij had het begrepen.

Verbondenheid op school gebeurt -tot 7 keer toe- waar 'mensen met stijve armen' de kunst verstaan om elkaar van dienst te zijn. Want allen hebben we onze 'beperkheden', onze 'stijve armen'. Maar **samen verbonden** met elkaars 'lot', kunnen we sterk zijn! Als we **ernaar streven om op school gemeenschap** te vormen ('samen-leving in het klein'), is **geen enkele ervaring zo welkom als die van verbondenheid**. Of nog: 'wij samen'!

- Verbonden - samen maken we werk van **duurzaamheid** vanuit de scheppingsgedachte dat de wereld ons gegeven is en wij hier verantwoordelijkheid mogen/moeten in dragen, als goede rentmeesters. Gave en opgave dus. 'Laudato Si'; zegt (paus) Franciscus.
- Verbonden - samen maken we in onze katholieke dialoogscholen werk van gastvrijheid en **openheid**. Vanuit onze plicht om niemand uit te sluiten van vorming: iedereen heeft recht op vorming en onderwijs. Ooit was er niets, voor 5000 man. Eén jongen zei: 'Hier vijf keer brood en twee keer vis'. Van openheid en gastvrijheid gesproken.
- Verbondenheid komt tot uiting op onze scholen als wij leven vanuit de **generositeit** van een God die mild is en niet oordeelt. Het verhaal van de wachtende Vader indachtig. Want overal en altijd zijn er wel twee zonen/dochters...
- Verbondenheid weet om te gaan met **kwetsbaarheid** vanuit de christelijke gedachte dat elk mens 'faiblesse et promesse is' en dat wij vanuit ons christelijk denken altijd het hoopvolle willen blijven zien in elk kind, iedere collega/ouder, in ieder mens. Dat de beweging van 'faiblesse naar promesse' geïntegreerde bewegingsopvoeding is in veel doen en laten op onze scholen.
- Verbondenheid heeft oog voor een schoolcultuur van **rechtvaardigheid** vanuit de exodusgedachte dat God steeds weer bevrijdt en oproept om tegen elke vorm van onrecht in te gaan. Gelukkig en dank aan de Mozessen op onze scholen die ons appelleren om mee te werken aan een rechtvaardige, democratische samenleving.
- Verbondenheid zegt het OKB, dat is **uniciteit in verbondenheid**: elke persoon op onze school 'eigen-aardig' maar 'evenwaardig'. Om 'goed te doen' voor allen kunnen we juist niet 'gelijk doen' voor allen. Als je mensen gelijk wilt behandelen moet je dat op verschillende manieren doen...
- Verbondenheid die zich geregeld laat voeden door **verbeelding**: omdat creativiteit altijd verder doet gaan dan wat we zien en horen. We hebben symbolen, metaforen, beelden nodig in onze vorming en in ons mens worden om dingen te zeggen of te tonen die we niet zomaar kunnen vatten...

VERBONDENHEID: een kracht die zorgt dat onze school één grootse zaal is waar mensen elkaar van dienst zijn! Zie je het ook op jouw school gebeuren?